

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2873/2016
01.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгица Бркић, адвокат из ..., против туженог „ББ“, Огранак ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1865/16 од 04.07.2016. године, у седници одржаној 01.03.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1865/16 од 04.07.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П1 4/16 (2009) од 18.04.2016. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог од 21.09.2009. године, којим му је отказан уговор о раду због престанка потребе за његовим радом, те да се обавезе тужени да га врати на рад. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 33.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1865/16 од 04.07.2016. године, жалба тужиоца је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 372. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је поништај решења туженог од 21.09.2009. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду са 22.09.2009. године, применом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05 и 54/09), због престанка потребе за његовим радом.

Оцењујући законитост побијаног решења, судови су утврдили да је тужилац био у радном односу код туженог на неодређено време и обављао је послове ... до 18.11.2008. године, када је са туженом закључио анекс уговора о раду, којим је распоређен на послове ... у Одељењу за ФТО и ППЗ. Међутим изменама акта о систематизацији код туженог, дошло је до смањења броја извршилаца на наведеном радном месту и то са 13 на 11 извршилаца, па је генерални директор туженог донео предлог Програма решавања вишка запослених, који је достављен на сагласност Националној служби за запошљавање и репрезентативним синдикатима. Програм решавања вишка запослених донет је 28.08.2009. године, којим је утврђено да ће се рангирање запослених, ради утврђивања ко представља вишак запослених, вршити на основу оцене коју запосленима даје надлежни менаџер организационе целине, а коју потврђује њему непосредно надређени менаџер. Програмом је одређено да се оцењивање врши оценама од 1 до 5, а утврђени су и критеријуми за оцењивање запослених (ближе побројани нижестепеним одлукама). Како је менаџер организационе целине у којој је тужилац радио, односно менаџер Одељења за ФТО и ППЗ, тужиоца (и још једног извршиоца) на радном месту ..., оценио најнижом оценама (2,37), то је он проглашен технолошким вишком, након чега је донето побијано решење о престанку радног односа тужиоцу, исплаћена му је отпремнина и утврђено да му радни однос престаје са 22.09.2009. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком правилно одбијен тужбени захтев, као неоснован, а да се ревизијом неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Закон о раду (одредбама члана 153. до 158.), прописује поступак који се примењује у случају престанка потребе за обављањем одређеног посла и одређује права која је послодавац дужан да испоштује према запосленима за чијим је радом престала потреба, а тужени је у конкретном случају у свему поступио у складу са наведеним одредбама.

Наиме, пре доношења решења, код туженог је дошло до измене акта о систематизацији, којим је број извршилаца на пословима ..., на које је тужилац био распоређен, смањен са 13 на 11 извршилаца, а тужени је 28.08.2009. године, донео и Програм решавања вишка запослених, уз сагласност Националне службе за запошљавање и репрезентативних синдиката, чиме је поступио у складу са одредбом члана 155. став 2. и 3. и члана 156. Закона о раду. Програмом је као критеријум за утврђивање вишка запослених одређено рангирање запослених по оцени њиховог рада, који је тужени применио приликом одређивања вишка и вредновање је вршено од стране надлежног лица које је одређено Програмом, па како је тужилац вреднован најнижом оценом (са још једним извршиоцем), то је по том критеријуму и проглашен технолошким вишком. Тужиоцу су исплаћене зараде, као и отпремнина, чиме је испоштована и одредба члана 158. и 192. Закона о раду.

Поновним истицањем у ревизији да је оцена којом је тужилац вреднован, донета на основу његовог здравственог стања, заправо се оспорава оцена изведених доказа, односно утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено, применом члана 407. став 2. ЗПП, па их овај суд није ни ценио.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић